

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

TOY ETIEN PE'Y'

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΩ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

'Ετοίμασε λοιπόν ένα μεγάλο πλοίο, και χωρίς να λογαριάσει στη φοβερή εκείνη εποχή, ούτε την απόστασι, ούτε τις κακοκαιρίες, ούτε τους κινδύνους, τράβηξε διά την Τριπολιτιά, για να ιδί και για να πράξει την Μελισάνθη των όνειρων του...

'Αλλά ο Ρουδέλ, στο μακρινό αυτό ταξίδι, άσθενε βαρεία, και πέθανε σχεδόν, όταν αποβίβαστηκε στην παραλία.

'Η Μελισάνθη μόλις έμαθε ότι έφθασε ένας μεγάλος έραστής και τόσο κοσμοζακουσμένος τροβαδούρος, έτρεξε να τον περιποιηθή, αλλά δεν επρόφθασε παρά τις τελευταίες του στιγμές.

'Εκείνος εξεπύρηνσε με το όνειρομένο ιδανικό του στην αγάπη και πεθάνοντας είπε «ότι η στιγμή εκείνη του θανάτου του, ήταν η γλυκύτερα της ζωής του».

'Εως εδώ τελειώνει η συγκινητική αυτή παράδοσις.

'Η ιστορία αυτή ενέπνευσε πολλούς και ιδίως τον 'Ερρίκο Χάινε, τον είρωνα αλλά και μελίρροτον ποιητήν της Γερμανίας. Και στο «Ρομανσέρο» του, ενέπνευσθη στίχους απαράμιλλους για την λευκή αυτή αγάπη του Ρουδέλ.

Το γεγονός, που εινε ανώτερο, αυτό καθ' εαυτό, από κάθε ποιήσι, περιγράφεται έμμέσως, από τον μεγαλοφυή εκείνον ποιητήν, από την παράστασι των φαντασμάτων των δύο έραστών, που μιλούνε άναμεταξύ τους.

Μάς οδηγεί εις τον Πύργον της Βλατίας, όπου οι τοίχοι εινε σκεπασμένοι από τάπητας, που τους έφρικασε η κόμησσα της Τριπολιτίας, κεντημένους με δάκρυα και με έρωτας.

Το κεντρικό ιστορίσιμα των ταπήτων παριστάνει την τόσο έρωτική και τόσο τραγική σκηνή της συναντήσεως του Ρουδέλ και της Μελισάνθης εις την παραλιάν... Την νυχτα, έχει εις το σιόφως της σελήνης, άκουονται ψιθυρισμοί, λόγια έρωτικά, τραγουδία της έποχής των τροβαδούρων. Και σάν χτυλήσουν μεσάνυχτα, η ντάμες και οι τροβαδούροι, ζωντανεύουνε από τους τάπητας, φεύγουν από τους τοίχους, καταβαίνουνε στην αίθουσα και περιφέρονται στού πύργου, τας αίθουσας.

Νά τώρα η Μελισάνθη, κι' ο Ρουδέλ...

'Αλλά άς μεταφράσουμε, καλλίτερα, επί λέξει, τον μέγαν ποιητήν :

- «Ω Γοφρέδε ! η νεκρή καρδιά μου, θερμαίνεται με την φωνή σου. Μέσα στα κάρβουνα, που' είν' από ποιύ καιρού σβησμένα, βλέπω πάλιν, ένα σπινθηρα ζωντανό.
- "Ω Μελισάνθη, ω έντυρία, ω άνθος ! "Όταν ος κιντάζω εις τα μάτια ξαναζώ και πάλιν. Νεκρά είνε μόνον, η άνθρωπινη μου λύπη και ο πόθος.
- Γοφρέδε ! Μιά φορά αγαπηθήκαμε, σάν ος όνειρο, και τώρα άκομη αγαλώμεθα και εις τον θάνατό μας. "Ο Θεός "Ερωσ, έκαμε αυτό το θάυμα ;
- Μελισάνθη ! Τι είνε όνειρον ; Τι είνε θάνατος ; Λόγοι χωρίς σημασία. Μόνον στόν έρωτα είνε η αλήθεια, κι' εγώ ος αγαπώ, ω αλωνίως, ώραία και καλή !
- Γοφρέδε ! τι ώραία είνε εδώ μέσα ! στό ήσυχο φώς της σελήνης, ω, πόσο επιθυμούσα να μη γυριζώ πλέον την ήμεραν, όπως όταν ζούσα, στό φώς του ήλιου !
- Μελισάνθη ! ω αγάπη μου τρελλή ! Ση ή ίδια είσαι το φώς και ο "Ηλιος ! "Όπου διαβείς, άνθίζει η άνοιξις. Βλαστάνει η αγάπη και η γλύκα του Μαγισού!..»

Και εξακολουθεί το ποίημα, του λευκού, του μεγάλου έρωτα, που έχει πεθάνει από τις σημερινές καρδιές...

ΕΡΩΣ

Τι είνε έρωσ ;
Πόθεν αρχεται και που τελειώνει ;
Και ιδίως πότε μιá γυναίκα αγαπάται ;
Είπαμεν οτι όταν μιá γυναίκα παραδοθή εις τον άνδρα, είνε αυτό πραγματική απόδειξις και άναμφισβήτητος του έρωτός της. Πώς όμως, δύναται να

πεισθή οτι αγαπάται ;
Ποιά είνε για αυτή, η απόδειξις του πάθους, το όποιον της δοκίμεται ο άνδρα ;

Δέν έχει παρά απόδειξεις άβέβαιες και φευγαλέας.
Γιατί τότε να εκπλησώμεθα, για τους διαταγμούς της, την άντίστασί της και την άυστηρότητά της ;

'Ας ιδώμεν τι λέγει η σοφία και η πείρα.

— «Κατά την διάρκεια και αυτών των πεύο μεγάλων παθών,δέν αγαπάει σταθερά κανείς και περνάει στιγμές ξηρότητος και κρίσεις μεγάλης άδιαφορίας. Φαίνεται οτι σταματάει, για να κουρδίση την μηχανή του.

Και έπειτα ξεκινάει με την ίδια πάντοτε όρμη».

— 'Ο πόθος, λέγει ένας Κινέζος σοφός, σέρνει πάντοτε κατόπιν του, άρρηκτως συνδεδεμένα, έναν δυό κακούργους δεμένους από την ίδια άλυσίδα, τον έρωτα και το μίσος.

'Ενας 'Ινδός διδει τον έξησι όρισμόν του έρωτος :

— Εις την γυναίκα κάθε πόθος, σάν φθάση σε ώρισμένο βαθμό ώριμότητος, μεταβάλλεται μόνος του εις έρωτα.

'Επειτα η τύχη βοηθεί, ώστε να έπωφεληθή από τον έρωτα αυτών τόσοσν ένας βλάκας, όσο και ένας έξυπτος.

— 'Η εκτίμησις, η αγαθότης, τα λεπτά και άβρα αισθήματα της καρδιάς, είνε σάν βωβά πρόσωπα θεάτρου, που εξαφανίζονται μόλις ο πόθος, μέγας και περιφρονητής ήως έμφανισθή επί της σκηνής.

'Ο "Αγγλος Σκότ ειπεν :

— Εις τον έρωτα η γυναίκα έχει όρίζοντα στενωτέρον από τον άνδρα. 'Αλλά τον γεμίζει καλλίτερα.

Σε ήλικία τριάνοντα έτών, λένε οι 'Ισπανοί, μιá γυναίκα τελειώνει και αρχίζει.

'Ενα γινωμικόν Γαλλικόν, άποφαινεται :

— Είνε κανείς δυστυχέστερος όταν νομίζει οτι άπατάται, παρά όταν είνε βέβαιος περι τοιούτου.

Οι Γάλλοι λένε άκόμη και κάτι άλλο :

— Στη γυναίκα η επιθυμία, ικανοποιημένη, προκαλεί την ευγνωμοσύνη. Εις τον άνδρα την αντιπάθειαν.

Εις τον έρωτα άρχει μιá στιγμή η ένα τίποτε, για να μεταβληθή η τρυφερότης εις άδυσώπητο σκληρότητα !

Μεταξύ δυό έραστών, λένε οι 'Ιταλοί, φαίνεται να ύπαρχη μιá διαρκής και ώρισμένη ποσότης έρωτος, έτσι που, όταν όλιγοστεύει εις τον ένα, αυξάνει εις τον άλλον.

Οι διδάσκαλοι του έρωτος και της άπιστίας,οι Γάλλοι, φέρνουν και παραδείγματα από τη ζωή.

'Υστερα από έξ μηνών πόθους και έρωτικό πυρετό, ο Λ... γίνεται επί τέλους εύτυχής. 'Η κυρία Π... κατεκτήθη.

'Ωρες άλησημονήτου μέθης.

— Θα ξαναϊδωθούμε αύριο ; ρωτάει ο Λ...

'Η κ. Π... όμολογει οτι μόνον την ερχομένη εβδομάδα θα μορέρση.

— Τι δυστυχία ! φωνάζει ο Λ... με κάποιον τόνο άπελπισίας στη φωνή.

'Αλλά άμέσως βγάξει, χωρίς να το καταλάβει και αυτός ένα στεναγμό άνακουφίσεως !..

'Ο έρωτας, λέγει ένα 'Ιαπωνικό τραγουδι, είνε μάχη, στην όποία χρειάζεται ένας νικητής και ένας νικημένος.

'Όσον προχωρεί κανείς στα χρόνια, γίνεται δυσκολώτερος εις το ζήτημα των γυναικών και εύκολώτερος στο ζήτημα του έρωτος.

Στόν έρωτα είνε κανείς εύτυχέστερος από οτι άγνοει,παρά από οτι γνωρίζει. (Ακολουθεί)